

Arrest

nr. 213 385 van 3 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 december 2015.

1.2. Op 22 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juni 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Noda Mora of Lara Mora, (district Qarghayi of Lal Khanabad, provincie Laghman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtu (Nasiri) te zijn van origine. In 1389 richtte u met uw broer, A., een schoenwinkel op in het centrum van Jalalabad. Voor uw schoenenwinkel bleef u geregeld overnachten in een kamer in Jalalabad, waardoor u soms voor langere periodes in de stad verbleef. Ongeveer 2-2.5 jaar voor uw vertrek kwam u voor de laatste keer in uw dorp Lara Mora en u verbleef vervolgens steeds in Jalalabad. Uw vader kwam om het leven tijdens een auto-ongeluk. Uw moeder en jongere broers verblijven momenteel nog steeds in Lara Morah. Uw zus, Z., woont bij haar man in Kabul.

2 jaar na het overlijden van uw vader ontving uw broer op een dag een dreigbrief van de taliban in jullie winkel. Hij dacht dat het misschien dieven waren die iets van hem wouden krijgen. Een maand later kreeg uw broer in jullie winkel bezoek van een lid van de taliban. Uzelf was niet aanwezig en uw broer wenst u ook niets te vertellen over het verloop van dit bezoek. Drie maanden later kreeg uw broer een tweede bezoek in de winkel en ontving hij eveneens een tweede dreigbrief. U werd weggestuurd door uw broer, maar u vernam nadien dat uw broer weigerde om mee te werken en zelfs dreigde om de politie te bellen. 4-5 dagen na dit bezoek werd uw broer vermoord aan de Ghaljay markt. Na het overlijden van uw broer besloot u om de winkel alleen over te nemen. Twee maanden na het overlijden van uw broer ontving uzelf ook een dreigbrief. 8 maanden later kwam er een persoon naar uw winkel. Die persoon had veel informatie over u en vroeg u om mee te werken door financiële en fysieke hulp te bieden aan de taliban. Hij zei ook dat uw broer reeds geweigerd had om mee te werken waardoor hij vermoord werd. U gaf aan akkoord te gaan met het voorstel. 2 maanden later werd u gebeld om 50 paar schoenen te brengen naar Laghman. U stuurde uw stagiair met 50 paar schoenen omdat uzelf te bang was om dit te doen. 3 maanden nadien werd u opnieuw gevraagd om schoenen te brengen. Ditmaal moest u 100 paar schoenen leveren. U stuurde opnieuw uw stagiair naar Laghman. 3 maanden later werd u een derde keer gebeld. Toen werd u gevraagd om een aantal personen onderdak te geven en om daarnaast wapens, buskruit en gordels bij te houden. Deze keer heeft u geweigerd om mee te werken. Ze zijn vervolgens kwaad geworden en ze hebben u ernstig bedreigd. Hierna heeft u uw reis met een smokkelaar geregeld en 7-8 dagen na dit laatste telefoongesprek bent u weggevlucht uit Jalalabad.

U kwam op 09/11/2015 aan in België en u vroeg op 11/12/2015 asiel aan in België.

U legde in het kader van uw asielaanvraag de volgende documenten voor: uw taskara, een werkvergunning voor uw winkel, drie dreigbrieven, een enveloppe uit Jalalabad en twee foto's van uw winkel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door leden van de taliban nadat uw broer om het leven werd gebracht doordat hij weigerde mee te werken met hen en nadat u tijdens het laatste telefoongesprek bedreigd werd doordat u eveneens geweigerd heeft om mee te werken met hen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Voorafgaand dient te worden gesteld dat u reeds lange tijd woonachtig bent in Jalalabad en dat u ook familie heeft wonen in de omstreken van Jalalabad – namelijk behsud (CGVS I, p. 13), waardoor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan ten aanzien van de stad Jalalabad onderzocht werd.

U werd een eerste maal gehoord bij de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) waar u de kans kreeg om uw problemen voor een eerste keer kort uiteen te zetten. Uit een vergelijking tussen uw verklaringen bij DVZ en uw verklaringen bij het Commissariaat-Generaal (CGVS) – op 02/03/2018 en op 16/05/2018 - dient te worden vastgesteld dat er een aantal tegenstrijdigheden werden teruggevonden tussen beiden waardoor aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Zo legde u opvallend tegenstrijdige verklaringen af betreffende de verschillende contactmomenten die plaatsvonden tussen uw broer en de leden van de taliban. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op spontane wijze (02/03/2018) dat uw broer, A., telefonisch gecontacteerd werd door de leden van de taliban (CGVS I, p. 12). Wanneer hierop doorgevraagd wordt, geeft u aan dat hij twee keer gebeld werd door de leden van de taliban (CGVS I, p. 13) en dat u zelf ook verbaasd was dat die mensen het telefoonnummer van uw broer wisten te bemachtigen. U geeft aan dat u dit te weten kwam omdat uw broer hierover vertelde. Over de inhoud zelf wou uw broer echter niet vertellen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (16/05/2018) zegt u echter plots dat er naast die bezoeken en brieven geen contacten waren en dat u niet weet of ze hem telefonisch gecontacteerd zouden hebben of niet (CGVS II, p. 6). Ook geeft u aan dat u zich niet kan herinneren of uw broer u ooit iets vertelde over telefonische contacten met de taliban of niet. Dit is zeer bijzonder aangezien u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf spontaan spreekt van deze telefonische gesprekken en u zelfs weet te vertellen dat zij uw broer 2 maal opbelden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS II, p. 13) zegt u dat er misschien een misverstand was of een probleem met de tolk en dat u niet gezegd heeft dat hij twee keer gebeld werd. Deze de facto ontkenning van uw eerste verklaringen is evenwel een ontoereikende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gelet op het feit dat u tijdens uw interview bij DVZ (CGVS vragenlijst, nr. 3.5.) ook al verklaarde dat uw broer 3-4 maanden na het overlijden van uw vader gebeld werd door de taliban, kan er dan ook geenszins worden ingezien dat er sprake zou zijn van een misverstand. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de contactmomenten tussen uw broer en de leden van de taliban – wat overigens een kernelement in uw relaas betreft -, zorgt ervoor dat uw verklaringen weinig aannemelijk overkomen.

Voorts legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af betreffende de verschillende eisen en taken die de taliban oplegde aan u. Zo zegt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (2/03/2018) dat u de eerste keer 50 paar schoenen moest brengen naar Laghman (CGVS I, p. 4) en dat u na het tweede telefoongesprek 80 paar schoenen moest leveren in Laghman (CGVS I, p. 5). Na het derde gesprek vroegen ze u zelfs om 3 personen onderdak te geven en om explosief materiaal te halen in Laghman om die te bewaren bij u (CGVS I, p. 14). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (16/05/2018) zegt u plots dat u de eerste keer 50 paar schoenen moest leveren in Laghman, dat u na het tweede telefoongesprek 100 paar schoenen moest leveren in Laghman (CGVS II, p. 7) en dat u na het derde telefoongesprek gasten onderdak moest geven en dat u wapens en gordels moest verbergen. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel mensen u onderdak moest geven, zegt u dat er niks gezegd werd omdat u geweigerd had en u dus geen details heeft gekregen. Het valt dus erg op dat u verschillende verklaringen aflegt betreffende het aantal schoenen en het aantal mensen dat u onderdak moest geven. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u toen zei dat u 80 tot 100 paar schoenen moest leveren en dat de tolk misschien enkel sprak van 80 paar schoenen (CGVS II, p. 9). Dit antwoord volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te helderen. Zo kan er niet ingezien worden dat u zich als eigenaar van een schoenenwinkel niet precies kan herinneren hoeveel schoenen u nu precies geschonken heeft aan de taliban, gelet op het feit dat u zelf ook aangaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (2/03/2018) dat u veel geld verloor hierdoor (CGVS I, p. 16). Betreffende het aantal personen dat u onderdak moest geven in uw kamer, zegt u dat u zich niet kan herinneren of u over die drie personen gesproken heeft of niet en dat u zich de details niet kan herinneren (CGVS II, p. 5). U probeert dus zelfs niet om een verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdige uitspraken omtrent het aantal gasten dat u onderdak moest bieden. Doordat het hier opnieuw kernelementen betreffen van uw asielaanvraag, dient er dus opnieuw vastgesteld te worden dat uw verklaringen weinig aannemelijk overkomen.

Gezien het feit dat deze bovenstaande tegenstrijdigheden telkens belangrijke elementen uitmaken van uw overigens weinig complex feitenrelaas, kan er toch van u verwacht worden dat u zich eenduidig zou kunnen uitdrukken hieromtrent.

Verder slaagt u er evenmin in om u op een eenduidige en aannemelijke wijze uit te drukken over het precieze tijdsverloop van de feiten.

Zo kan worden vastgesteld dat het door u geschetste tijds kader van uw eigen vervolgingsfeiten niet lijkt te beantwoorden aan de realiteit, hoewel uit uw verklaringen bleek dat u nochtans wel in staat bent om een goed tijds kader te schetsen. U bent namelijk in staat om correct te verklaren dat u anderhalf jaar tot 2 jaar na de dood van uw broer uw taskara en een werkvergunning heeft aangevraagd (CGVS II, p. 2-3). Zo verklaart u dat uw broer 4-5 dagen na de laatste dreigbrief (27/08/1391 of 17/11/2012 volgens Westerse kalender) stierf. Uit uw documenten blijkt vervolgens dat u uw werkvergunning kreeg op 05/03/1393 (26/05/2014) wat net anderhalf jaar na de dood van uw broer is. U verklaringen stemmen dus overeen met de informatie die kan teruggevonden worden in uw documenten. Vervolgens weet u tevens dat u 14-15 maanden na het verkrijgen van deze werkvergunning het land verliet. Ook dit blijkt ongeveer overeen te komen met de werkelijke datum waarop u het land verliet. Hiermee toont u dus aan dat u als ongeletterde wel degelijk beschikte over een goed tijdsbesef.

In dit licht is het dan ook opvallend dat het door u geschetste tijds kader van uw eigen vervolgingsfeiten helemaal niet lijkt te beantwoorden aan de realiteit. Zo blijkt dat u een dreigbrief ontving op 18/11/1391 (6/02/2013). Bijkomend bevestigt u dat u 8 maanden tot een jaar later werd aangesproken in uw winkel (CGVS II, p. 9) door een lid van de taliban en bevestigt u dat u 2 maanden later door de taliban werd opgebeld voor het volbrengen van een eerste taak, dat u drie maanden later voor een tweede taak en opnieuw drie maanden later voor een derde taak werd opgebeld (CGVS II, p. 9-10). Nadat u die derde taak weigerde te doen, heeft u nog 7-8 dagen gewacht alvorens u Jalalabad verliet. Vervolgens heeft u na uw vertrek nog 40-41 dagen gereisd voor u in België toekwam (CGVS II, p. 4). Dit alles uitgerekend maakt dat u rond 30/11/2014 (9/09/1393) zou zijn toegekomen in België. Echter, uit uw dossier is gebleken dat u op 9/11/2015 (18/08/1394) toekwam in België. Er kan dus worden vastgesteld dat u bijna een jaar later toekwam in België dan wat kan worden afgeleid uit uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u ongeletterd bent en dat u het niet heeft gecontroleerd (CGVS II, p. 10). Zoals eerder aangetoond volstaat dit antwoord geenszins om deze tijds kloof van een jaar te verklaren. U blijkt namelijk goed in staat te zijn om een juist tijds kader te schetsen. Vervolgens zegt u dat ze aan het einde van 1393 langskwamen in de winkel omdat ze na het overlijden van uw broer lange tijd gewacht hebben en dat u voor de eerste keer gebeld werd op de eerste maand van 1394. U verklaart hier dus dat u 2 jaar na het ontvangen van de dreigbrief bezocht werd door de taliban. Er dient te worden vastgesteld dat dit wel erg verschilt van uw eerdere verklaringen (CGVS I, p. 4 en 13 en CGVS II, p. 3, 6 en 10) en dat er opnieuw geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Er kan dan ook geen logische verklaring gevonden worden voor het feit dat het door u geschetste tijds kader niet blijkt te kloppen.

Verder kon er nog een tegenstrijdigheid worden vastgesteld betreffende het moment waarop uw broer voor de eerste keer aangesproken werd door de taliban. Zo verklaart u bij DVZ (CGVS vragenlijst, nr. 3.5.) dat uw broer 3-4 maanden na het overlijden van uw vader opgebeld werd door leden van de taliban. Dit is erg opvallend gezien het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 16/05/2018 plots verklaart dat de problemen van uw broer 2 jaar na het overlijden van uw vader begonnen zijn (CGVS II, p. 5). Dergelijk volatiel tijds kader komt uw geloofwaardigheid niet ten goede gezien van u duidelijke en coherente verklaringen hieromtrent kunnen verwacht worden hetgeen geenszins het geval is. Gezien eerder al werd vastgesteld dat u er niet in slaagt om een vast tijds kader te schetsen, wordt er dus opnieuw erg getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Welnu, al deze hierboven opgesomde elementen maken duidelijk dat aan de door u problemen in Jalalabad geen geloof kan gehecht worden. Zo werd er vastgesteld dat u er niet in slaagt om over een aantal zaken eenduidige verklaringen af te leggen. Bijkomend is gebleken dat het door u geschetste tijds kader niet blijkt te kloppen. Hierdoor kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielmotieven.

Tot slot werd er nagegaan u louter omwille van uw profiel als winkelier vervolging riskeerde in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er konden echter geen indicaties worden teruggevonden die aantonen dat u louter omwille van uw functie als winkelier geïsoleerd werd door de taliban.

Zo werd u gevraagd naar de huidige status van uw winkel (CGVS II, p. 4). U geeft aan dat uw werkpartner daar nog steeds werkt. Wanneer u gevraagd wordt hoe het nu gaat met de winkel zegt u dat er soms zelfmoordaanslagen gebeuren in Nangarhar en dat het niet goed is voor de winkel.

Verder geeft u ook aan dat er soms mensen langskomen die uw partner niet kent en die vragen waar u bent. Naast het feit dat er soms mensen langskomen die uw werkpartner niet kent, geeft u echter aan dat er geen ander problemen waren met de winkel (CGVS II, p. 4-5). Verder werd er nagegaan of er andere winkeliers waren in Jalalabad die problemen hadden omwille van hun profiel als winkelier (CGVS II, p. 8). U verklaarde echter dat mensen er schrik hebben en dat ze er niet rustig over kunnen praten met anderen. Jullie vernamen enkel nieuws van mensen die gedood werden door uitbuiters, zonder te weten waarom zij gedood werden. U heeft dus geen kennis over andere winkeliers die louter omwille van hun profiel als winkelier problemen zouden gehad hebben met taliban. Uit uw verklaringen kan dus geenszins afgeleid worden dat u louter omwille van uw functie als winkelier gevisieerd zou worden door de taliban. Gelet op het feit dat uw winkel tot op heden open is, kan er evenmin worden ingezien dat u louter omwille van uw profiel als winkelier problemen zou gehad hebben in Afghanistan.

Betreffende de bedreigingen door de Taliban die u vermeldde, en waarvan u ook 3 dreigbrieven neerlegde, moet eveneens worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke dreigbrieven in Afghanistan eenvoudig zelf vervaardigd kunnen worden en dat dit ook veelvuldig gebeurt. De bewijswaarde van deze dreigbrief is bijgevolg uiterst gering en zij kunnen bijgevolg slechts dienen om plausibele en coherente verklaringen te ondersteunen, hetgeen hier allerminst het geval bleek.

De overige documenten die u neerlegde (uw taskara, uw werkvergunning, een enveloppe uit Jalalabad en twee foto's van uw winkel), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij kunnen weliswaar uw identiteit en herkomst aantonen, maar zij kunnen geenszins volstaan om de door u verklaarde problemen in Afghanistan aan te tonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district [Jalalabad/Behsud/Surkhrod] te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district [Jalalabad/Behsud/Surkhrod] met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in

[Jalalabad/Behsud/Surkhrod]actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in [Jalalabad/Behsud/ Surkhrod]aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw profiel als winkelier dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u als winkelier werkte maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker zich niet te kunnen vinden in de motieven van de bestreden beslissing die de vaststelling schragen dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 16 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport “EASO Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis” van mei 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban nadat zijn broer reeds om het leven werd gebracht omdat die weigerde mee te werken met de leden van de taliban en nadat verzoeker, tijdens het laatste telefoongesprek, bedreigd werd doordat hij eveneens geweigerd had om met hen samen te werken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verschillende contactmomenten die plaatsvonden tussen zijn broer en de leden van de taliban; (ii) verzoeker bovendien incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot de verschillende eisen en taken die de taliban aan hem oplegde; (iii) verzoeker er evenmin in slaagt om op een eenduidige en aannemelijke wijze het precieze tijdsverloop van de feiten te schetsen; (iv) er tevens tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers verklaringen aangaande het ogenblik waarop zijn broer voor de eerste keer werd aangesproken door de taliban; (v) verzoekers profiel als winkelier op zich niet volstaat om een vrees voor vervolging in zijn hoofde vast te stellen, nu niet kan worden ingezien dat hij louter omwille van zijn profiel problemen zou hebben gehad in Afghanistan en (vi) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gehad met leden van de taliban omwille van zijn weigering om met hen mee te werken zijn immers over de hele lijn dermate tegenstrijdig, inconsistent en ongeloofwaardig dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten aangaande de contactmomenten die zouden hebben plaatsgevonden tussen verzoekers broer enerzijds en de taliban anderzijds, alsook met betrekking tot de eisen en taken die de taliban vervolgens aan verzoeker zou hebben opgelegd, die reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“Zo legde u opvallend tegenstrijdige verklaringen af betreffende de verschillende contactmomenten die plaatsvonden tussen uw broer en de leden van de taliban. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op spontane wijze (02/03/2018) dat uw broer, A., telefonisch gecontacteerd werd door de leden van de taliban (CGVS I, p. 12). Wanneer hierop doorggevraagd wordt, geeft u aan dat hij twee keer gebeld werd door de leden van de taliban (CGVS I, p. 13) en dat u zelf ook verbaasd was dat die mensen het telefoonnummer van uw broer wisten te bemachtigen. U geeft aan dat u dit te weten kwam omdat uw broer hierover vertelde. Over de inhoud zelf wou uw broer echter niet vertellen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (16/05/2018) zegt u echter plots dat er naast die bezoeken en brieven geen contacten waren en dat u niet weet of ze hem telefonisch gecontacteerd zouden hebben of niet (CGVS II, p. 6). Ook geeft u aan dat u zich niet kan herinneren of uw broer u ooit iets vertelde over telefonische contacten met de taliban of niet. Dit is zeer bijzonder aangezien u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf spontaan spreekt van deze telefonische gesprekken en u zelfs weet te vertellen dat zij uw broer 2 maal opbelden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS II, p. 13) zegt u dat er misschien een misverstand was of een probleem met de tolk en dat u niet gezegd heeft dat hij twee keer gebeld werd. Deze de facto ontkenning van uw eerste verklaringen is evenwel een ontoereikende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gelet op het feit dat u tijdens uw interview bij DVZ (CGVS vragenlijst, nr. 3.5.) ook al verklaarde dat uw broer 3-4 maanden na het overlijden van uw vader gebeld werd door de taliban, kan er dan ook geenszins worden ingezien dat er sprake zou zijn van een misverstand.

Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de contactmomenten tussen uw broer en de leden van de taliban – wat overigens een kernelement in uw relaas betreft -, zorgt ervoor dat uw verklaringen weinig aannemelijk overkomen.

Voorts legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af betreffende de verschillende eisen en taken die de taliban oplegde aan u. Zo zegt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (2/03/2018) dat u de eerste keer 50 paar schoenen moest brengen naar Laghman (CGVS I, p. 4) en dat u na het tweede telefoongesprek 80 paar schoenen moest leveren in Laghman (CGVS I, p. 5). Na het derde gesprek vroegen ze u zelfs om 3 personen onderdak te geven en om explosief materiaal te halen in Laghman om die te bewaren bij u (CGVS I, p. 14). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (16/05/2018) zegt u plots dat u de eerste keer 50 paar schoenen moest leveren in Laghman, dat u na het tweede telefoongesprek 100 paar schoenen moest leveren in Laghman (CGVS II, p. 7) en dat u na het derde telefoongesprek gasten onderdak moest geven en dat u wapens en gordels moest verbergen. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel mensen u onderdak moest geven, zegt u dat er niks gezegd werd omdat u geweigerd had en u dus geen details heeft gekregen. Het valt dus erg op dat u verschillende verklaringen aflegt betreffende het aantal schoenen en het aantal mensen dat u onderdak moest geven. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u toen zei dat u 80 tot 100 paar schoenen moest leveren en dat de tolk misschien enkel sprak van 80 paar schoenen (CGVS II, p. 9). Dit antwoord volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te helderen. Zo kan er niet ingezien worden dat u zich als eigenaar van een schoenenwinkel niet precies kan herinneren hoeveel schoenen u nu precies geschonken heeft aan de taliban, gelet op het feit dat u zelf ook aangaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (2/03/2018) dat u veel geld verloor hierdoor (CGVS I, p. 16). Betreffende het aantal personen dat u onderdak moest geven in uw kamer, zegt u dat u zich niet kan herinneren of u over die drie personen gesproken heeft of niet en dat u zich de details niet kan herinneren (CGVS II, p. 5). U probeert dus zelfs niet om een verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdige uitspraken omtrent het aantal gasten dat u onderdak moest bieden. Doordat het hier opnieuw kernelementen betreffen van uw asielaanvraag, dient er dus opnieuw vastgesteld te worden dat uw verklaringen weinig aannemelijk overkomen.

Gezien het feit dat deze bovenstaande tegenstrijdigheden telkens belangrijke elementen uitmaken van uw overigens weinig complex feitenrelaas, kan er toch van u verwacht worden dat u zich eenduidig zou kunnen uitdrukken hieromtrent."

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoorlijk streng oordeelt over gebeurtenissen die plaatsvonden in het verleden en in een totaal andere (Afghaanse) context waar tijdsverloop niet op de voorgrond staat, waarbij hij opmerkt dat het geheugen niet feilloos is en men zijn concentratie niet gedurende verschillende uren aan een stuk "hoog kan houden" en hij voorts laat optekenen dat die gebeurtenissen gedeeltelijk betrekking hebben op zijn broer, waarbij hij niet persoonlijk betrokken was, dient erop gewezen dat van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt omwille van de problemen met de taliban naar aanleiding van zijn weigering om met hen mee te werken en in het licht van de moord op zijn broer door de taliban omwille van diens weigering, wel degelijk mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten en de beweerde complexiteit van de gebeurtenissen binnen de Afghaanse context vormen op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat er problemen bij de vertaling lijken te zijn opgetreden met betrekking tot het al dan niet bestaan van een telefonisch contact tussen zijn broer en de taliban en hij benadrukt dat hij geen weet heeft van dergelijke telefonische onderhouden maar dat hij bij het tweede bezoek aan zijn broer wel aanwezig was, wijst de Raad erop dat hij zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Er dient immers vastgesteld dat, blote beweringen van zijnerwege buiten beschouwing gelaten, verzoeker niet *in concreto* aantoont dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van de persoonlijke onderhouden van het Commissariaat-generaal bevatten immers geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de onderhouden vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na de persoonlijke onderhouden geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker ook gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gemaakt van een telefonisch contact tussen zijn broer en de taliban (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst, vraag 3.5.), zodat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en ook in het verzoekschrift niet ernstig kan voorhouden dat hij nooit weet heeft gehad van een telefonisch contact met zijn broer en dat er een vertaalprobleem zou zijn opgetreden gedurende het eerste persoonlijk onderhoud. Daarnaast kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg ontkennen van een andere verklaring geen ernstig verweer is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

Verzoeker betoogt voorts dat hij in het begin akkoord is gegaan om samen te werken met de taliban uit angst, dat hij tweemaal materiaal leverde - een eerste maal 50 paar schoenen en een tweede maal 80 à 100 paar schoenen - en een derde keer weigerde om andere hulp te verstrekken. De Raad onderstreept hierbij opnieuw dat het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het tweede persoonlijk onderhoud - en dan nog na confrontatie met een tegenstrijdigheid - en het bijgevolg ontkennen van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het eerste persoonlijk onderhoud, onvoldoende is om de vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat het door verzoeker geschetste tijds kader van zijn vervolgingsfeiten niet strookt met de realiteit, ondanks het feit dat hij wel in staat blijkt te zijn om een goed tijds kader te schetsen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen als volgt: "(...) *In dit licht is het dan ook opvallend dat het door u geschetste tijds kader van uw eigen vervolgingsfeiten helemaal niet lijkt te beantwoorden aan de realiteit. Zo blijkt dat u een dreigbrief ontving op 18/11/1391 (6/02/2013). Bijkomend bevestigt u dat u 8 maanden tot een jaar later werd aangesproken in uw winkel (CGVS II, p. 9) door een lid van de taliban en bevestigt u dat u 2 maanden later door de taliban werd opgebeld voor het volbrengen van een eerste taak, dat u drie maanden later voor een tweede taak en opnieuw drie maanden later voor een derde taak werd opgebeld (CGVS II, p. 9-10). Nadat u die derde taak weigerde te doen, heeft u nog 7-8 dagen gewacht alvorens u Jalalabad verliet. Vervolgens heeft u na uw vertrek nog 40-41 dagen gereisd voor u in België toekwam (CGVS II, p. 4). Dit alles uitgerekend maakt dat u rond 30/11/2014 (9/09/1393) zou zijn toegekomen in België. Echter, uit uw dossier is gebleken dat u op 9/11/2015 (18/08/1394) toekwam in België. Er kan dus worden vastgesteld dat u bijna een jaar later toekwam in België dan wat kan worden afgeleid uit uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u ongeletterd bent en dat u het niet heeft gecontroleerd (CGVS II, p. 10). Zoals eerder aangetoond volstaat dit antwoord geenszins om deze tijds kloof van een jaar te verklaren. U blijkt namelijk goed in staat te zijn om een juist tijds kader te schetsen. Vervolgens zegt u dat ze aan het einde van 1393 langskwamen in de winkel omdat ze na het overlijden van uw broer lange tijd gewacht hebben en dat u voor de eerste keer gebeld werd op de eerste maand van 1394. U verklaart hier dus dat u 2 jaar na het ontvangen van de dreigbrief bezocht werd door de taliban. Er dient te worden vastgesteld dat dit wel erg verschilt van uw eerdere verklaringen (CGVS I, p. 4 en 13 en CGVS II, p. 3, 6 en 10) en dat er opnieuw geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Er kan dan ook geen logische verklaring gevonden worden voor het feit dat het door u geschetste tijds kader niet blijkt te kloppen.*

Verder kon er nog een tegenstrijdigheid worden vastgesteld betreffende het moment waarop uw broer voor de eerste keer aangesproken werd door de taliban. Zo verklaart u bij DVZ (CGVS vragenlijst, nr. 3.5.) dat uw broer 3-4 maanden na het overlijden van uw vader opgebeld werd door leden van de taliban. Dit is erg opvallend gezien het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 16/05/2018 plots verklaart dat de problemen van uw broer 2 jaar na het overlijden van uw vader begonnen zijn (CGVS II, p. 5). Dergelijk volatiel tijds kader komt uw geloofwaardigheid niet ten goede gezien van u duidelijke en coherente verklaringen hieromtrent kunnen verwacht worden hetgeen geenszins het geval is. Gezien eerder al werd vastgesteld dat u er niet in slaagt om een vast tijds kader te schetsen, wordt er dus opnieuw erg getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Met de argumentatie dat er niet te veel aandacht geschonken mag worden aan het tijdsverloop dat in Afghanistan niet op de voorgrond staat en hij wel enkele ankerpunten kan geven met betrekking tot het tijdsverloop, doch dat dit niet betekent dat hij alle gebeurtenissen op de maand en de dag kan afmeten, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Zo blijkt immers dat het door verzoeker geschetste tijds kader van zijn vluchtrelaas, met als eindpunt zijn aankomst in België, meer dan 11 maanden afwijkt van zijn eigenlijke aankomst in België, hetgeen een significante discrepantie betreft die niet kan worden vergoelikt door de blote beweringen dat een tijdsverloop in de Afghaanse context niet op de voorgrond staat en dat hij niet in staat zou zijn om alle gebeurtenissen "op de maand en de dag" af te meten. Bovendien gaat verzoeker met dit betoog volledig voorbij aan de uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij wel degelijk in staat bleek te zijn om een goed tijds kader te schetsen.

De vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en geacht als zijnde hier hernomen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij evenwel niet vermag de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat de bestreden beslissing terecht vermeldt dat hij reeds 2 à 2,5 jaar voor zijn vertrek niet meer naar zijn dorp kon terugkeren uit angst, dient erop gewezen dat hij uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waarin slechts wordt vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij in die periode besloten heeft om in Jalalabad te gaan wonen waar hij samen met zijn broer een schoenenwinkel uitbaatte. Hoewel zijn herkomst uit Noda Mora en zijn verblijf in Jalalabad op zich niet worden betwist, dient er evenwel op gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste problemen met de taliban. Ook het gegeven dat verzoekers identiteit, de dood van zijn vader, zijn opleidingsniveau en werkprofiel *an sich* niet worden betwist, kan niet volstaan om de door hem verklaarde problemen in Afghanistan aan te tonen.

In zoverre verzoeker meent dat niet werd ingegaan op de moord op zijn broer, dient opnieuw te worden benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing, alsook het voorgaande volgt dat gelet op de diverse tegenstrijdigheden, incoherenties en niet-aannemelijke tijdskadering van de feiten allermindst geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste problemen met de taliban en bijgevolg evenmin aan de moord op verzoekers broer door leden van de taliban. Dit klemt des te meer daar verzoeker geen enkel attest voorlegt om het overlijden van zijn broer te staven.

Verzoeker voert tot slot nog aan dat het hoe dan ook gevaarlijk is om als winkelier te werken omdat elke openbare activiteit in een maatschappij waarin de overheid de veiligheid niet kan garanderen, verhoogde risico's met zich meebrengt. Hij meent dat het daarbij duidelijk is dat niet enkel de taliban, maar ook allerlei andere criminelen een bedreiging vormen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich met dit verweer louter beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging en het uiten blote beweringen die hij op geen enkele concrete wijze staaft en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen: *“Tot slot werd er nagegaan u louter omwille van uw profiel als winkelier vervolging riskeerde in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er konden echter geen indicaties worden teruggevonden die aantonen dat u louter omwille van uw functie als winkelier geïdентificeerd werd door de taliban.*

Zo werd u gevraagd naar de huidige status van uw winkel (CGVS II, p. 4). U geeft aan dat uw werkpartner daar nog steeds werkt. Wanneer u gevraagd wordt hoe het nu gaat met de winkel zegt u dat er soms zelfmoordaanslagen gebeuren in Nangarhar en dat het niet goed is voor de winkel. Verder geeft u ook aan dat er soms mensen langskomen die uw partner niet kent en die vragen waar u bent. Naast het feit dat er soms mensen langskomen die uw werkpartner niet kent, geeft u echter aan dat er geen andere problemen waren met de winkel (CGVS II, p. 4-5). Verder werd er nagegaan of er andere winkeliers waren in Jalalabad die problemen hadden omwille van hun profiel als winkelier (CGVS II, p. 8). U verklaarde echter dat mensen er schrik hebben en dat ze er niet rustig over kunnen praten met anderen. Jullie vernamen enkel nieuws van mensen die gedood werden door uitbuiters, zonder te weten waarom zij gedood werden. U heeft dus geen kennis over andere winkeliers die louter omwille van hun profiel als winkelier problemen zouden gehad hebben met taliban. Uit uw verklaringen kan dus geenszins afgeleid worden dat u louter omwille van uw functie als winkelier geïdентificeerd zou worden door de taliban. Gelet op het feit dat uw winkel tot op heden open is, kan er evenmin worden ingezien dat u louter omwille van uw profiel als winkelier problemen zou gehad hebben in Afghanistan.”

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gehoorstechnieken en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoeker voert voorts geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig

worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district [Jalalabad/Behsud/Surkhrod] te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district [Jalalabad/Behsud/Surkhrod] met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in [Jalalabad/Behsud/Surkhrod] actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in [Jalalabad/Behsud/ Surkhrod] aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw profiel als winkelier dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u als winkelier werkte maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het rapport “EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport “EASO Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis” van mei 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER